

mot påskdagens gradual (104), vars melodi, trots sitt förnämliga ursprung och sin goda beskaffenhet, ej tillräckligt återger påskdagens jubelstämning, vilken däremot i hög grad torde förefinnas hos ps. 106; samt mot domssöndagens introitus, där vilken som helst av melodier 497, 498 och 663 bättre ge

uttryck åt dagens stämning än den föreslagna 499.

Men även om man kan uppleta några verkliga eller förmenta fel hos den uppgjorda cykeln, så äro förtjänsterna hos densamma så betydande, att präster och kyrkomusiker ha all anledning att ägna den sin uppmärksamhet.

Albert Runbäck.

Dopritualet.

Vid konvent med N. och S. Tjusts kontrakts prästerskap framlades av kontraktsprosten S. G. Palén ett förslag till dopritual, vilket jag med densammes tillåtelse och på redaktörens uppmaning önskar ge offentlighet åt för att därtill foga en av mig själv skisserad modifikation därav.

Kontraktsprosten Paléns förslag är av följande lydelse:

Akten må kunna börjas med en psalm, varefter prästen säger:

I Faderns och Sonens och den helige Andes namn.

Hören det heliga och trösterika evangelium, som läses hos evangelisten Markus:

Man bar fram barn till Jesus o. s. v. (10: 13—16).

På grund av denna Jesu maning vilja vi frambära detta (dessa) barn till Herren Jesus för att genom det hel. dopet upptagas i den kristna församlingen och få del av Guds rikes förmåner och välsignelser, som vi över detta barn nedkalla i Herrens egen bön. (Prästen lägger sin hand på barnets huvud och berder):

Fader vår, som är i himmelen o. s. v.

Prästen fortsätter: Herren Gud, den evige förbarmaren o. s. v.

Låtom oss höra den kristna tro, som vi bekänna, och till vilken

detta (dessa) barn skall (skola) döpas:

Jag tror på Gud Fader allsmäktig o. s. v.

Upplyften edra hjärtan till Gud och hören Herrens befallning till sina lärjungar. Så skriver evangelisten Matteus:

Jesus sade: Mig är given all makt i himmelen o. s. v. (28: 18—20.)

Nu begjuter prästen barnets huvud tre gånger med vatten, sägande:

Jag döper dig N. N. i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

Prästen: Tackom och lovom Herren.

Käre himmelske Fader, vi tacka dig av allt hjärta för att du har låtit detta (dessa) barn undfå dopets bad till ny födelse. Du har upptagit detta (dessa) barn i din famn, du har för det (dem) öppnat himmelrikets port. Bevara det (dem) i din nåd och förläna det (dem) din helige Andes kraft att fostras såsom ditt barn och Jesu Kristi lärjunge. Var dess (deras) ledsagare under vandrigen genom livet och låt det (dem) omsider undfå de saligas arvedel i himmelen. Genom din Son, Jesus Kristus vår Herre. Amen.

Sedan uttalar prästen välsignelsen över barnet (barnen):

Herren välsigne dig (eder) och bevara dig (eder) o. s. v.

Sedan förmanar prästen faddrarna (dopvittnena) sålunda:

Käre kristne! Sedan detta (dess) barn genom det heliga dopet upptagits till Guds barn och Jesu Kristi medarvinge (-ar), åligger det Kristi församling att lära detta (dessa) barn att hålla allt vad Herren har befallt och så fostra det (dem) i Herrens tukt och förmaning. I, som varit vittnen till denna heliga handling, ären särskilt kallade att därvid vara behjälpliga. Besinnen denna eder plikt och understödjen detta (dessa) barn i kristlig kärlek under trogna förböner. Härtill förläne Eder Herren sin nåd.

Låtom oss höra Herrens förmaning till oss alla, som hava undfått döpelsens nåd:

Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren o. s. v. (Kol. 2: 6, 7.)

Eller: Fadern förläne eder efter sin härlighets rikedom o. s. v. (Ef. 3: 16, 17.)

Ära vare Fadern och Sonen o. s. v.

Därefter må en psalm kunna sjungas.

Inledningen med barnaevangeliets torde komma att verka osökt och naturlig. Anordningen med dopbefallningen omedelbart före själva dophandlingen framhåller energiskt, vad som ger kraft åt dopet, men avviker möjligen alltför starkt från traditionen. Förslaget har den stora förtjänsten att vara kort. Med bibehållande av barnaevangliet som inledning skulle jag

föredraga en annan anordning av momenten på ungefär följande sätt:

Efter barnaevangeliets skulle omedelbart följa Fader vår med handpåläggning och exorcismbönen, som i närmare anslutning till Kol. 1: 12—13 borde formuleras sålunda: »Herren Gud, den evige förbarmaren, som vill göra dig skicklig till delaktighet i den arvslott, som de helige hava i ljuset, frälse dig från mörkrets välde och försatte dig i sin älskade Sons rike». Därefter en allokution, som framhåller syndens, men också frälsningens allmänlighet och utmytnar i dopbefallningen (alltså ungefär lika med förra delen av nuvarande inledningsallokutionen + dopbefallningen). Därpå borde följa en bön, att vår Herre och Frälsare ville i nåd mottaga barnet och förläna det sin helige Andes kraft till levande tro (alltså ungefär innehållande detsamma som senare delen av nuvarande inledningsallokutionen). Så trosbekännelsen med inledning oförändrade och dophandlingen. Bönen efter dopet borde innehålla dels tack för det lekamliga och det eviga livets gåva, dels bön om bevarande i tron, helighet i levernet och en salig ingång i evigheten. Den efter välsignelsen följande förmaningen borde innehålla en särskild allokution till föräldrarna, att användas när endera eller båda äro närvarande, ev. en välsignelseönskan över hemmet (härigenom kunde kyrkotagningen, som ju på sina håll alldeles kommit ur bruk, i någon mån ersättas). Dopet borde där-
efter avslutas som nu.

Allan Qvarnström.